

Arrest

nr. 83 130 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij M.B. (...) luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U, M.B. (...), verklaart een Russische staatsburger van Ingoesj origine te zijn. U werd op 4 februari 1973 te Kaskelen (Kazakstan) geboren. U bent gehuwd met U.A. (...) (o.v. 6.678.306) en hebt met haar 6 dochters. Uw volledige gezin verblijft met u in België, met uitzondering van uw dochter Diana, welke nog bij uw schoonmoeder in Ingoesjetië verblijft. U woonde voor uw vlucht naar België in Barsuki, Ingoesjetië. U en uw gezin verlieten Ingoesjetië op 28 augustus 2010. Jullie kwamen aan in België op 30 augustus 2010 en vroegen de volgende dag, 31 augustus 2010 asiel. Op 8 april 2011 nam het CGVS terzake een negatieve beslissing van weigering van verblijf, waartegen u een beroep aanhangig maakte

bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 26 september 2011. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u op 8 november 2011 een tweede maal asiel aan. U stelt nog steeds te worden gezocht in uw land van herkomst, de politie zou u willen vermoorden omdat zij bang zou zijn dat u wraak wil nemen voor de dood van uw achterneef R. U. (...). Op 1 september 2011, verklaart u, werd om diezelfde reden uw andere achterneef I.M. (...) vermoord. Uw vader krijgt nog heel wat convocaties op uw naam. Ook hebben er na uw vertrek nog huiszoekingen plaatsgevonden.

Ter staving van uw verklaringen legt u in het kader van uw tweede asielaanvraag een aantal nieuwe documenten voor: Twee convocaties die u oproepen te verschijnen voor de rechtbank op respectievelijk 16 en 23 september 2011 (2), vier internetartikels met betrekking tot de dood van uw achterneef R.U. (...) (3-6), een internetartikel over de dood van uw achterneef I.M. (...) , uw intern paspoort (8), uw werkboekje (9) en twee diploma's (10-11).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat nog u nog steeds wordt gezocht (CGVS, p.4) en omdat u vreest gedood te worden net zoals uw neef I (...) (CGVS, p.8).

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verschillende elementen werden vastgesteld welke de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnden. Deze beslissing en beoordeling werd door de RVV bevestigd. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS kan zich er in uw geval dan ook toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle andere in het dossier aanwezige elementen. Van u mag in die zin worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na grondige in overweging name van de door u aangebrachte stukken en afgelegde verklaringen, komen wij echter tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen voorlegt.

Wat betreft de door u voorgelegde convocaties welke u oproepen te verschijnen voor de rechtbank op 16, respectievelijk 23 september 2011, moet worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een manifest ongeloofwaardig asielrelaas werd vastgesteld. De nu door u voorgelegde convocaties zijn niet van dien aard dat ze aan deze vaststelling kunnen verhelpen. Uit de voorgelegde stukken is op generlei wijze op te maken hoe deze in verband zouden staan met de eerder door u ingeroepen problemen. In louter algemene bewoording delen ze u mee dat u voor de rechtbank moet verschijnen. De convocaties bevatten geen enkele informatie waaruit kan worden afgeleid waarom u wordt opgeroepen en die toelaat deze in verband te brengen met voorgaande problemen welke u zou hebben gekend. Uw verklaring dat het gewoon een valstrik is om u te pakken te kunnen krijgen en ze gewoon alles proberen om u ergens te doen opdagen (CGVS, p.4) voldoet daarbij niet, ze

verandert immers niets aan de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden met betrekking tot uw asielrelaas en uw daaruit volgende vrees voor vervolging.

Uit informatie waarover wij beschikken en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, doc. 2) blijkt dat convocaties van de rechtbank inderdaad bij wijze van telegram in Rusland mogelijk zijn. Echter, dit verandert niets aan bovenvermelde bedenkingen inzake deze door u voorgelegde stukken.

U legde opnieuw vier internetartikels voor met betrekking tot de dood van R.U. (...) (3-6). In deze artikels wordt u echter nergens vermeld. Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw familieband met R.U. (...) hieruit niet kan worden afgeleid (CGVS, p.5). Daarenboven weerleggen deze stukken op generlei wijze de twijfel geuit in het kader van de behandeling van uw eerste asielrelaas met betrekking tot uw verklaringen dat u als gevolg hiervan de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend.

Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het artikel betreffende de dood van I.M. (...) (7). In dit artikel wordt u nergens vermeld, noch blijkt hieruit klaar en duidelijk uw familiale band met deze persoon of hoe u, gelinkt aan deze feiten, problemen zou kennen.

Wat betreft de twee diploma's (10-11), uw werkboekje (9) en uw intern paspoort (8), deze zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande vaststellingen iets kunnen veranderen. Hoewel het geapprecieerd wordt dat u deze stukken alsnog aan de Belgische asielinstanties voorlegt, moet worden opgemerkt dat hieruit uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit naar voor komt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Inzake uw intern paspoort dient er voor de volledigheid bovendien te worden op gewezen dat het op zijn minst vreemd is dat u dit plots terug in uw bezit hebt. Gegeven de vaststelling dat bij uw eerste asielaanvraag duidelijk is ingegaan op het afwezig zijn van dit paspoort en u, zowel als uw vrouw beweerde dat dit door de politie in beslag was genomen, geven uw verklaringen dat uw vader het achter de schuur heeft teruggevonden (CGVS, p.3) op zijn minst te twijfelen. Er blijft zodoende het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort en de daarin vervatte informatie aanvankelijk verborgen wou houden voor de Belgische asielinstanties.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2. De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij U.A. (...) , luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, U.A. (...) een Russische staatsburger van Ingoesj origine op 13 februari 1971 te Barsuki (Ingoesjetië) geboren. U bent gehuwd met MURUZHEV Beslan (o.v. 6.678.306) en hebt met hem 6 dochters. Uw volledige gezin verblijft met u in België, met uitzondering van uw dochter Diana, welke nog bij uw moeder in Ingoesjetië verblijft. U woonde voor uw vlucht naar België in Barsuki, Ingoesjetië. U en uw gezin verlieten Ingoesjetië op 28 augustus 2010. Jullie kwamen aan in België op 30 augustus 2010 en vroegen de volgende dag, 31 augustus 2010 asiel. Op 8 april 2011 nam het CGVS terzake een negatieve beslissing van weigering van verblijf, waartegen u een beroep aanhangig maakte bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 26 september 2011. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u op 8 november 2011 een tweede maal asiel aan. U stelt nog steeds niet terug te kunnen naar Ingoesjetië. Bij uw terugkeer zullen ze uw man vinden en doden.

Ter staving van uw verklaringen legde uw man in het kader van jullie tweede asielaanvraag een aantal nieuwe documenten voor: Twee convocaties die hem oproepen te verschijnen voor de rechtbank op respectievelijk 16 en 23 september 2011 (2), vier internetartikels met betrekking tot de dood van zijn achterneef R.U. (...) (3-6), een internetartikel over de dood van zijn achterneef Ilez Muruzhev, zijn intern paspoort (8), zijn werkboekje (9) en twee diploma's (10-11).

B. Motivering

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat ze bij terugkeer uw man zullen vinden en doden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw man M.B. (...) werden aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het artikel 1 van de Conventie van Genève.

De verzoekende partijen verwijzen naar de afloop van hun eerste asielaanvraag en merken op dat hun eerste asielaanvraag niet werd afgewezen wegens ongeloofwaardigheid, maar wel door het feit dat er geen voldoende documenten werden aangebracht ter staving van het asielrelaas.

De verzoekende partijen verwijzen naar de stukken die zij nu aanbrengen in het kader van hun tweede asielaanvraag, met name een convocatie waarbij eerste verzoeker opgeroepen werd om te verschijnen voor de rechtbank op 16 september 2011; een convocatie waarbij eerste verzoeker opgeroepen werd om te verschijnen voor de rechtbank op 23 september 2011 en een briefomslag waaruit blijkt dat deze stukken op 12 oktober 2011 vanuit de Russische Federatie naar eerste verzoeker op zijn eerste adres te Menen toegestuurd werden.

Verzoekers lichten toe dat deze stukken erg belangrijk zijn met betrekking tot hun asielrelaas en stellen dat deze door de commissaris-generaal ter dege zijn onderzocht. Verzoekers geven aan dat de volgende onderzoeken zijn doorgevoerd, met name of er iets terug te vinden is over een dagvaarding van M.B. (...) op bovenvermelde data bij de rechtbank van Nazran of Sletsvosk en of de dagvaardingen via telegram zonder vermelding van rechtbank of adres gebruikelijk in Rusland en meer in het bijzonder in de Noord-Kaukasus.

De verzoekende partijen geven aan dat de studiedienst tot de volgende antwoorden kwam zoals uiteengezet als volgt. Met name de vaststelling na consultatie van open bronnen dat er geen informatie teruggevonden werd betreffende een rechtszaak die in Ingoesjetïë aangespannen zou zijn tegen een zekere M.B. (...). Hiermee kan volgens de verzoekende partijen niet worden uitgesloten dat een dergelijke rechtszaak plaatsgevonden zou hebben. De verzoekende partijen citeren vervolgens het relevante onderdeel van de bestreden beslissing hieromtrent. De commissaris-generaal zou verder hebben gesteld dat volgens het artikel 113 van de Burgerlijke procescode van de Russische Federatie er expliciet wordt vermeld dat er gebruik kan gemaakt worden van een telegram om een betrokken partij op te roepen voor de rechtbank. De commissaris-generaal zou stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat het in de Russische Federatie mogelijk is om een persoon te dagvaarden voor een rechtbank via een telegram en dat het ook daadwerkelijk zo uitgevoerd wordt.

Uit de door het Cedoca verstrekte informatie zou blijken dat een rechter met de naam zoals die op de oproepingen voorkomt in de Nazranovskiy rayon rechtbank werkzaam is. Verder zou er worden gesteld dat een oproeping om voor de rechtbank te verschijnen, die per telegram toegestuurd wordt, wettelijk voorzien en gebruikelijk is.

De verzoekende partijen concluderen hieruit dat de convocaties die zij voorleggen, authentiek zijn en indien er nieuwe stukken worden voorgelegd, de asielaanvraag herbekeken dient te worden in het licht van deze nieuwe elementen en van alle andere in het dossier aanwezige elementen. Er kan dus aan een beslissing in een vorige asielprocedure slechts een relatief gezag van gewijsde worden toegekend, aldus de verzoekende partijen. De verzoekende partijen stellen verder dat zij twee convocaties hebben voorgelegd die onderzocht werden op hun authenticiteit. Zij laten gelden dat in combinatie met het asielrelaas dat in de eerste procedure onvoldoende bewezen geacht werd, deze stukken een voldoende bewijs zijn van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

In totaal ondergeschikte orde voeren de verzoekende partijen aan dat zij recht hebben op subsidiaire bescherming, zoals voorzien in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat er in Ingoesjetïë nog steeds ernstige vijandelijkheden en confrontaties tussen de militairen en de rebellen zijn, wat tot gevolg heeft dat er voor de burgerbevolking nog altijd een reëel risico van veralgemeend, willekeurig geweld blijft bestaan. De verzoekende partijen stellen verder dat er een toename is van het aantal gewelddadige incidenten en er tal van burgerslachtoffers vallen, wat ook zou blijken uit een rapport van de commissaris-generaal.

De verzoekende partijen vragen dan ook ondergeschikt om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen conform het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat indien hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de

bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De verzoekende partijen dienen op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 8 april 2011 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waartegen de verzoekende partijen beroep aantekenden bij de Raad. Dit beroep werd verworpen door de Raad op 26 september 2011.

Als nieuwe element in het kader van haar tweede asielaanvraag leggen de verzoekende partijen volgende stukken neer: *"Twee convocaties die u oproepen te verschijnen voor de rechtbank op respectievelijk 16 en 23 september 2011 (2), vier internetartikels met betrekking tot de dood van uw achterneef R.U. (...) (3-6), een internetartikel over de dood van uw achterneef I.M. (...) , uw intern paspoort (8), uw werkboekje (9) en twee diploma's (10-11). "*

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beslissing van de commissaris-generaal van 6 april 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om zijn aangehaalde elementen aannemelijk te maken. In de voormelde beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat er geen begin van bewijs werd neergelegd; dat verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en werd er vastgesteld dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegden met betrekking tot de nationale en internationale paspoorten en met betrekking tot de reisweg.

De bewering van de verzoekende partijen dat hun eerste asielaanvraag werd afgewezen enkel en allen omdat zij geen documenten konden voorleggen en niet omdat het asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht, mist feitelijke grondslag.

Wat betreft de neergelegde convocaties schaaft de Raad zich achter het oordeel van de commissaris-generaal dat deze stukken de ongeloofwaardigheid die werd vastgesteld in het kader van de eerste asielaanvraag niet herstellen, daar uit deze stukken geenszins kan worden afgeleid waarom de verzoekende partij wordt opgeroepen, noch blijkt hieruit enige link met de asielrelaas van de verzoekende partij. Wat betreft de mogelijkheid tot kennisgeving van een oproeping van een rechtbank in Rusland volgt de Raad de redenering zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Dit element doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling en dit is aldus geen relevant tegenargument.

Waar de verzoekende partijen stellen dat U.R. (...) en M. I. (...), familieleden van verzoeker, gelijkaardige problemen hadden en daarom werden vermoord stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is. De Raad verwijst dan ook dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...) U legde opnieuw vier internetartikels voor met betrekking tot de dood van R.U. (...) (3-6). In deze artikels wordt u echter nergens vermeld. Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw familieband met R.U. (...) hieruit niet kan worden afgeleid (CGVS, p.5). Daarenboven weerleggen deze stukken op generlei wijze de twijfel geuit in het kader van de behandeling van uw eerste asielrelaas met betrekking tot uw verklaringen dat u als gevolg hiervan de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend. Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het artikel betreffende de dood van I.M. (...) (7). In dit artikel wordt u nergens vermeld, noch blijkt hieruit klaar en duidelijk uw familiale band met deze persoon of hoe u, gelinkt aan deze feiten, problemen zou kennen. (...)"

Aangaande de overige stukken die de verzoekende partijen neerlegden in het kader van hun tweede asielaanvraag voeren verzoekers geen enkel element aan en dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gehandhaafd.

Verder voeren de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing. Een louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Er dient eveneens op gewezen te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS